

Wäijel laulie
nähäl:

Andkuma jääwad
ja häälid; ja
härja, kuma kuma
Kõnnuma uenna
kolupid leia aza
heida siitijada;
Heida kumid kuita
jada, kolgasti
näpistajada, dabi
kati kasaajada.

Lehmas jääwad lauta ambuma
Oma aga heida lüpfijada;
Lambad jääwad lauta määgima
Oma aga heida viitijada.)

Mutona jääwad põllud muogelipe
Leia aga heida siitijada;
Leia muogelt kuitijada;
Ennema jääwad helna wäijad
Leia aga robot viitijada;
Läbupid loomättijada.

Oh waene pere ifada!
Oh waene pere emada!

Küll siid mülpis rasee muue,
Kui tee tüdakt kaswatapite,
Kaswatapite, kangutapite,
Hoiidid tulust, hoiidid wasta,
Mõtlepid omal abinufi,
Tugiwat oma täetfi.
Ahi oli nende, kes es arwa,
Tugi oli nende, kes es tunne.

Peiupsootpid laulieud tegid
ruttu laha:

Hõntse ruttu rahwale!
Tehkem ruttu teie minna!

Tuba see jõela seifal järwi,
Tuba see kuu on kummunuliste,
Wanrovi waatwad walge poole,
Tuba niid wornab koidutähte,
Tuba niid punab puhttähte:
Warsti tuleb walge wälja.
Lõntse ruttu! tehne ruttu!

Oued meid sotab aiaruuna,
Kangutab nadude halli,
Rakab peiu raudas põtju,
Kilmetab kuu hobune.
Ara nemand julatawad siitfi pusta,
Ara nemand wahotawad wälja peasta.
Tehkem ruttu! paas minema!
Tee on pitna ja pimedas,
Wäli laia ja lageas,
Põllud pitna ja kiwifid,
Lood on puured solpimised,
Arud puured asturnised:
Mihhal jõuame wõge?
Seal meid ammu seditapfi,
Wärawid meid waadetapfi;
Emm on ammu sotamaaja,
Taot see wäljas waatamaaja:
Mihhal jõuab wõge meie poega,
Sellel narrel noorinula,
Arwaja abinakaaja?